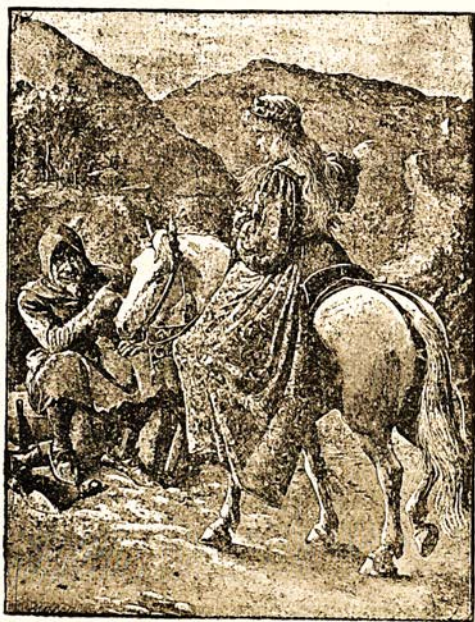

Дълго време тя се лутала изъ гората, но никого не видѣла. Като вървѣла, вървѣла, дошла до едно мѣсто, където пътятъ се раздѣлялъ на двѣ: единия водилъ навжтрѣ изъ гората, а другиятъ—къмъ единъ високъ връхъ, около когото (на върха и долу) имало много голѣми черни камъни. Тамъ на кръсто-пътя, подъ едно дърво, стоялъ единъ *кжриачъ на обуца*. Тя се приближила до него и го попитала за пътятъ по който трѣбва да върви, за да намѣри говорящата птица, пойното дърво и златния шадарванъ.

Разбира се че знаеж, отговорилъ ѝ той весело, и ѝ показалъ правия пътъ.

Когато ъж испраццалъ, казалъ ѝ:

— Ти, царице, когато вървишъ, не трѣбва да се обръщашъ никакъ на задъ, ако би нѣкой да те изви-ка отъ нѣкъдѣ; защото мнозина сж отивали за тѣзи